

”Lidelse forvandlet til kjærlighet”

I 1985 skriblet Toni Zweifel, som da var sunn og frisk, ned en noe overraskende tanke: ”Det problematiske er ikke først og fremst det faktum at man har kreft, men at ens forhold til Gud ikke er sterkt nok til å kunne vendt sykdommen om til noe positivt.”

13.03.2014

I 1985 skriblet Toni Zweifel, som da var sunn og frisk, ned en noe overraskende tanke: ”Det

problematiske er ikke først og fremst det faktum at man har kreft, men at ens forhold til Gud ikke er sterkt nok til å kunne vendt sykdommen om til noe positivt. Det eneste virkelige onde er synden. Vår kristne tro, et levende forhold til Gud, kan vende selv kreft om til en kjærlighetshistorie.”

Toni var på den tiden i sin mest produktive periode. Han visste overhode ikke hvor fort han selv ville være i en kreftpasients situasjon. Noen få måneder senere ble det oppdaget at han hadde en form for leukemi som ga lite håp om helbredelse. En sterk cellegiftkur var nødvendig, med svært smertefulle bivirkninger.

Å godta sykdom

Fra første øyeblikk prøvde Toni å forene sin lidelse med Kristi lidelse, slik han hadde lært å gjøre det av den hellige Josemaría Escrivá. Han

ønsket ikke å la Jesus være alene på korset, men ville være sammen med ham, dele hans erfaring og delta i hans frelsesverk. Bønn og offer ble hans viktigste beskjeftigelser mens han var på sykehuset.

”Å være frisk eller syk,” skrev han noen få måneder før han døde, ”er mindre viktig enn vårt forhold til Gud, som er det eneste som betyr noe, og som gjør et menneske lykkelig selv når det er sykt. Hva som enn skjer, vet jeg at det skjer til det beste.”

Gjennom lidelse nærmer man seg Gud

I desember 1986 ti måneder etter at leukemidiagnosen var satt, mente legene at de hadde overvunnet sykdommen. Toni fryktet da at siden han var blitt frisk, ville hans opplevelse av Guds nærvær bli svakere. For å hindre dette i å skje, strebet han etter å huske

sykdommen. I vanskelige arbeidssituasjoner spurte han ofte seg selv: ”Men Toni, har du bedt nok for et vellykket resultat?” Og han svarte: ”Ja, da jeg var syk...” Og deretter ville han anstrenge seg for å be mer, idet han sa, halvt alvorlig, halvt spøkefullt: ”La oss ikke tvinge Vår Herre til å slå meg ut igjen, for at jeg skal kunne be litt mer.”

Da han fikk sitt første tilbakefall få år etter, forsto Toni det som et kall til å be mer intenst. ”Velsignet være disse guddommelige kjærtegn angående min helse,” sa han. ”De hjelper meg til å vende min oppmerksomhet mot viktigere ting og be mer.” Og han tok en bestemt avgjørelse om å forstellet med dette da han kunne dra hjem fra sykehuset og gå tilbake til arbeidet.

Han følte seg nært knyttet til Opus Deis prelat, biskop Álvaro del Portillo: Han ofret mye av sin lidelse og ubehag for prelatens

bønneintensjoner. Under en tur biskop Álvaro foretok til Nord-Amerika i 1988 skrev han: ”Jeg har laget en slags barnebønn som jeg ber når jeg våkner om natten og er med deg i Amerika.”

Toni var svært klar over at han i sin ”spesielle situasjon” kunne være en stor støtte og ansporelse for andres tro. Mange mennesker kom og satt ved hans sykeleie. I stedet for å søke medfølelse fra andre, spurte han om de andres situasjon og problemer. Han benyttet slike anledninger ”til å stupe uti det og snakke om Gud”. På den måten ledet han mange til et nytt og dypere forhold til Gud.

”Kristus valgte en verre skjebne”

I denne situasjonen hadde Toni alltid klart for seg den skjebnen Kristus selv hadde villig påtatt seg ved slutten av sitt liv. Det hjalp ham til å unngå å ta sin sykdom altfor alvorlig. ”Av kjærlighet til oss valgte den

inkarnerte Gud døden på et kors for seg selv. Hvis leukemi hadde vært et større bevis på hans kjærlighet, ville han valgt den måten å dø på.” Han ga uttrykk for stor takknemlighet overfor de som ba for ham; men han overlot til Gud å bestemme hvor mange av disse bønnene som skulle være ham til nytte, og hvor mange, som han sa, ”som kunne omdirigeres til mye alvorligere og viktigere formål.”

I mars 1988 fikk han et akutt feberanfall som steg til 41 grader. En venn tilbrakte mange timer med å kjøle ned pannen hans. Toni sa senere at den personen hadde vært ”som en mor” i omsorgen for ham. Et år senere skrev han til biskop del Portillo igjen. Han snakket om alle menneskene som kom og besøkte ham og avsluttet med å si: ”Du ser at jeg ”har det helt topp.” Jeg prøver å være nær deg samtidig som jeg nyter godt av denne skatten som akkurat

nå bare fører til litt mer trøtthet.” Biskop del Portillo noterte i marginen: ”Han vet at sykdommen nå er i terminalstadiet og kan lede til hans død når som helst.” Noen få dager før han døde fikk Toni hjerneblødning. På grunn av dette kunne han ikke snakke en tid, selv om han var ved full bevissthet. Han bar dette med stor ro, og da han fikk talens bruk igjen spøkte han: ”Datamaskinen fungerte fremdeles, men skriveren gjorde det ikke.”

”En kjærlighetshistorie”

Tidlig om morgenen 24. november 1989 døde Toni. Noen minutter før han trakk sitt siste åndedrag sa han farvel ved å vinke med hånden til de to personene som satt ved hans dødsleie. Flere dager tidligere hadde han fortalt at hans liv hadde vært ”en guddommelig kjærlighetshistorie”. Han hadde opplevd en vidunderlig nærhet til

Gud, som han var svært takknemlig for.

Toni døde med vissheten om at han hadde oppnådd sann lykke. Han erfarte i sin egen sjel det pave Benedikt XVI senere skrev i sin bok *Jesus fra Nasaret*: ”Korset er det sanne høydepunkt. Det er ”det ytterste bevis på kjærlighet” (Jo 13,1). På korset blir Jesus opphøyet til Guds høyhet, han som er kjærlighet”.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/lidelse-forvandlet-til-kjaerlighet/> (19.11.2025)